

konsulinde Kolding og hendes Mand, der næsten var de Mennesker hun allernødigst vilde have mødt nu, — saa inderlig usympatiske som de begge var hende. Konsulen gik med en af sine smaa Sønner ved Haanden, en lille pluskæbet Samson paa fire Aar med langt Haar nedover sin røde Trøje. Den stolte Fader forestillede Drengen for hende med de Ord:

»Enogtyve Kilo. Gehejmeraadinden skulde prøve at løfte paa ham. — Ikke sandt? Jeg tror, vi kan være ham bekendt. Og Kuløren paa Kinderne er vaskeægte — det garanterer jeg for.«

»Deres Datter er da ikke syg?« spurgte nu Fruen.
»Vi saa Dem slet ikke paa Hotellet igaar.«

»Lidt Træthed bare. Jeg holder hende i Sengen idag. Imorgen er hun nok over det.«

»Ja, jeg har godt kunnet se det paa Frøken Jytte i den sidste Tid, at hun ikke befandt sig helt vel. — Aa, Holger, gaa lidt i Forvejen; jeg kommer om et Øjeblik,« sagde hun til sin Mand, der straks adlød og trak sig tilbage med et diskret Smil. »De maa ikke tage mig det ilde op, Gehejmeraadinde Abildgaard,« fortsatte hun derpaa, idet hun lagde sin Haand paa Fru Berthas Arm og deltagende saa hende op i Øjnene. »De maa give mig Lov til at sige Dem, at vi i vort System har Leveregler og Øvelser for alle Arter af Svaghedstilstande, der overhovedet endnu kan afhjælpes. Og jeg tør paa-